

Magyar— szovjet kormányfői találkozó

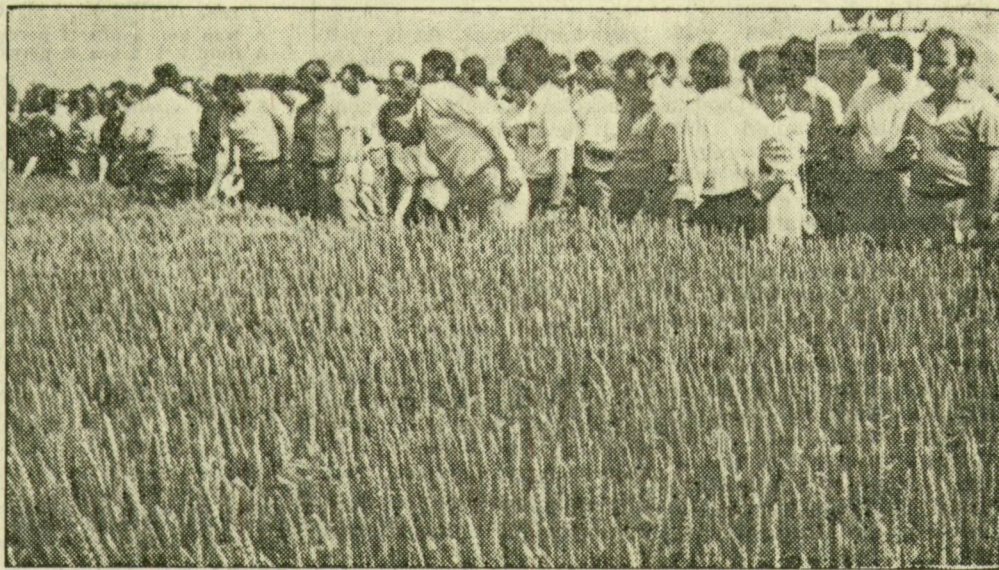
Lázár György, a Minisztertanács elnöke szerdán Budapesten találkozott Nyikolaj Rizskovval, a Szovjetunió Minisztertanácsa elnökével.

A megbeszélésen hangsúlyozták közös szándékukat, hogy Kádár János, a Magyar Szocialista Munkáspárt főtájkára és Mihail Gorbacsov, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága főtájkára június 8-i tárgyalásainak szellemében — széles körben fejlesztik a gazdasági és műszaki-tudományos együttműködést, bővítik az árucsereforgalmat. (MTI)

Hazánkba látogat a zimbabwei elnök

Losonczy Pálnak, az Elnöki Tanács elnökének a meghívására a közeli napokban hivatalos, baráti látogatásra hazánkba érkezik Canaan Sodindo Banana, a Zimbabwei Köztársaság elnöke (MTI)

Szegedi búzafajták sikerei

Somogyi Károlyné felvétele

Tegnap, szerdán délelőtt az ország minden tájáról Szegedre érkezett mezőgazdasági szakemberek ismerkedtek a gabunakutató intézet munkájával, az elmúlt egy év újabb eredményeivel. Az intézet vezető munkatársai előadásukban teljes keresztmetszetében mutatták be az itteni munkafolyamatokat, a nemesítéstől a fajtamenedzselés marketingtevékenységig. Elmondták, hogy korábban sok kritika érte a szegedi búzákat kisebb-fagyűrőképességét. Ezeket visszavonták a köztermesz-

tésből, de helyettük iól vizsgáztak a modellkísérletekben a Kincső, az Óthalom és a Zombor fajták. A vetőmag-szaporításban is sikerült előbbre lépni, így, míg most az országos vetésterület 19 százalékán termesztik a szegedi fajtákat, addig az előzetesen bekért igények szerint ez 26-28 százalékra módosult. A biológiai érték megőrzése érdekében csávázva hozzák forgalomba vetőmagvaikat. Őszi árpából az ígertes GK-33-as fajtajelöltet ajánlották az érdeklődők figyelmébe. A

gabonatermesztési programban előirányzott 5,5 tonnás hektáronkénti termésátlag elérése érdekében tovább javítják az intézet, a termelési rendszerek, gazdaságok, a növénytermesztési minősítő intézet és a vetőmag vállalat munkakapcsolatát. A mostani bemutatón is ezt a célt szolgálta. A szabadföldi mustra alkalmat adott arra is, hogy a termelők az előadásban elhangzottakat összevegyék a látottakkal. A programot más csoportok részére ma megismétlik.

Korszerű téгла és cserép

A Téglá- és Cserépipari Trószti székházában szerdán Andrasowszky György vezérigazgató sajtótájékoztatót tartott az iparág gyártásának fejlesztésében, a termékek korszerűsítésében elért eredményeket és további terveket. Utalt arra, hogy az építőanyagok hazai piacán a kereslet mérséklődésével erős versenyhelyzet alakult ki. A tégláipar a minőség javításával, a választék bővítésével, újabb korszerű gyártmányokkal igyekszik állni a versenyt, erősíteni pozícióját. A trószti 110 gyárból az ötven legnagyobb már új, vagy korszerűsített üzem, ezek adják az iparág falazóanyag-termelésének 76 százalékát. Ugyancsak ezek az üzemek készítik az idén életbe lépett szigorú hőtechnikai szabványoknak megfelelő, hőtakarékos, modern falazóelemeket. Ezekből építik a lakóházak homlokzatait és oldalfalait. Továbbra is szükség van a tégláipar hagyományos termékeire: válaszfalak, egyéb falazatok, valamint az alapok, kémények építéséhez, s jelentős részben a felújítási munkákhoz.

Az iparág jelenleg évi mintegy 130 millió kisméretű tégláegységnek megfelelő hőtakarékos falazóelemet gyárt, s további jelentős fejlesztés van folyamatban, hogy a tervidőszak közepére évi 400 millió egységre növeljék a termelést. Kidolgoztak olyan falazási technológiákat, amelyek szerint hőszigetelő réteggel kiegészítve a jelenleg gyártott egyéb üreges téglákból épített falak is kielégítik a szigorú hőtechnikai követelményeket. Az új anyagokról és a hagyományos termékek korszerű felhasználásának lehetőségeiről, költségeiről nagy példányszámban adtak ki tájékoztató kiadványt az építők és a tervezők részére.

A lakásépítési program alapján készített felmérések szerint a jelenlegi tervidőszakban évente a korábbinál mintegy 150 millióval kevesebb, összesen 1800 millió tégláegység termelésének fenntartása szükséges. A hőtakarékos, korszerű falazóelemek gyártásának fejlesztésével egy időben sor kerül-

Sajtótájékoztató

het a legelavultabb és veszteségesen termelő régi gyárak fokozatos leállítására. Nagyon körültekintően járni el, s mindenek előtt arról gondoskodni, hogy a leállítás ne zavarja az érintett térség építőanyag-ellátását, a bezárt üzem dolgozóit pedig a közeli testvérgyárakban helyezik el. Mód nyílik arra is, hogy a nyugdíjkorhatárhoz közel álló dolgozók korkedvezményes nyugdíjazásukat kérjék. Az idén 14 korszerűtlen, régi gyárat állítanak le, amelyek-

ben átlagosan 30-40 dolgozó áthelyezéséről, vagy kedvezményes nyugdíjazásáról kell gondoskodni.

A hazai építőanyag-piacon a vespriemi és a dunakeszi új betoncserépgyár belépésével megszünt a tetőcserépihiány, sőt évente mintegy 10 millió hagyományos hornyolt cserép-egységgel nagyobb a kínálat a szükségletnél. Am még mindig nagy a kereslet az agyagból égetett olcsóbb tetőcserép iránt, amely jelentős, 45 százalékos árkiegyenértésben — állami dotációban — részesül. A trószti folytatja a kerámia tetőcserépek gyártásának korszerűsítését.

Halászat gépesítve

Konferencia és bemutató Szegeden

nára növekedett, de az 1985. évi tényszám mindössze 10 ezer tonnát igazol" — hangzott a megállapítás, melyhez hozzáfűzhetjük, hogy az ágazat nyeresége a korábbiak harmadára csökkent. Magyarazó ok persze bőven akad, hiszen sok költség az ágazat munkájától függetlenül emelkedett, s ezek a megnövekedett terheket jó részét be sem lehetett a termelői árakba építeni. Az elmúlt években a hazai haltermelés legnagyobb részét kitevő állami gazdasági ágazatban a nyereséges és veszteséges gazdaságok eredményeit osztva-sorozva megállapítható, hogy egy kiló hal teljes önköltsége 1985-ben 47 forint 55 fillér volt. Így persze, nincs mit csodálkozni azon, hogy nálunk — pontosabban a mi fogyasztói zsebünkhöz mérve — drága a hal.

Hogy a tavakban működő, de jelenleg még „gödörben” levő ágazat mielőbb a mezőgazdasági termelés méltó helyére kerüljön, egyebek közt a halászati, haltermelési munkát magasabb szintre kell emelni. Az amúgy is kis hatékonyságú, csökkenő létszámú kézi munkaerőt

modern, korszerű gépekkel, komplex berendezésekkel kell felváltani. A feladat persze nem egyszerű, hiszen halastavaink 60 százaléka elavult, nem felel meg a követelményeknek. Erre mutatott rá Dobrai Lajos, a MEM főtanácsosa, aki többek közt hangsúlyozta, hogy a halászatban alkalmazott új gépek többsége jól használható, de azok üzemelési hatékonysága és magas ára a széles körű elterjedést erősen gátolja. Sok jó tapasztalatot könyvelhettek ezzel kapcsolatban, de végül is a hazai halászati gépesítés útjára lassú.

A konferencián a különböző új műszaki megoldásokról, a halászat eredményeinek növeléséről, a természetes vízi halászatról, a halégszűgyőről is szó volt egyebek közt.

Ma a résztvevők a Szegedi Állami Gazdaságnál rendezett gépesítési bemutatón működés közben tekintik meg Sztanó János igazgató kalauzolásával a halászati berendezéseket — a jövő szebb napjainak zálogát. Addig is: bízzunk a közel-leleti békében —, hogy még több halat vegyenek.

Igriczi Zsigmond

Bentről a sajtót...

A reggeli rádióműsorban a soron levő névnapot emlegetik. A gyerekek keresztanyját. Mit valahogy elfeledek. „Sebaj — szól az X. vállalatnál íróasztalt birtokló mama —, majd bentről elintézem, feladok neki egy dísztvíratot. Semeddig se tart, és úgy pénzbe se kerül.” Legfeljebb a cég pénzébe, a közös telefonszámlán. Amit, ugye, nemigen lehet tételesen ellenőrizni, hogy ki, mikor, miért, hová táviratozott, telefonált. Ezért hát beszélünk, sőt beszélgetünk, fecsegünk és csevegünk, intézzük magánügyeinket — közkölségben.

Nemcsak „városilag”, interurbán is. S nemcsak azért, mert az ügyünket intéző hivatal munkaideje egybeesik a miénkkel s nemigen van más lehetőség, mint a munkahelyről való „ügyintézés telefonilag” vagy „ellátás, hivatalilag”, netán „kilépőkuncsorgás magánügyben”. Nem, nemcsak azért, mert így kényelmesebb, olcsóbb, gyorsabb, hanem azért is, mert a közfelfogás szerint „miért ne tennénk, ha tehetjük”. — Hisz, bizonyára, egy-egy ilyen telefonos magánügyintézés sem okoz nagyobb terhelést a közkasszán, mintha órákig — munkaóráink rovására — személyesen kószálunk intézendő ügyeinket bonyolítva, távol munkahelyünktől. No, nemcsak azért, mert Z. hivatal csakis Y. időben fogad ügyfelet, de, bizony, azért is, mert szemléletünk szerint, ha K. kolléga elmehet munkaidőben Z. hivatalba Y. időben intézni a magánügyét, akkor más is „elugorhat ide-oda”.

Például, mert átszól telefonon munkahelyéről a szomszédasszony, hogy „most érkezett alufólia a Centrumba”, megemlíti valaki, hogy végre látott, több hónapos szünet után, 23-as Siesta gyermekcipőt egy boltban vagy mert a kora délutáni pénztárvitánál talán még kaphatunk jegyet a közönségsikerfilmhez. Aki teheti, „kiugrik”. Nem, nemcsak a hivatalba, a hiány-cikket átmenetileg árusító üzletbe — távolabbra is. Sok-sok cégnél ugyanis „nem gond” a vállalati kocsi-val utazóknak A., B., C. stb. kedvéért kitérőt tenni, beugrani ide-oda. Megnézni például, hogy A. épülő házába a szomszédos nagyvárosban szebb vagy olcsóbb fürdőak van-e, B. kiskertjébe nem lehetne-e valahol úton-útfelel olcsóbban találni egy szivattyút, C. gyerekének felvételijéhez intézni egy ismerőshöz való beugrással a protekciót, sok kilométeres kitérővel, órákig tartó várakozásokkal megvenni, megszerzve, elintézni ezt-azt. — Mintegy „természetbeni juttatásként”. Ami, sajnos, már-már természetessé válik nálunk. Munkaidőben — munkaidő- és teljesítményalapra — a közös kasszára. Hisz az nemigen veszi észre a „majd odabentről elintézem” alap gondolatú magánakciókat.

Tessék mondani, kinek tünik fel igazán, ha munkatársra a cég telefonján magánbeszélget, ha átszalad hiánycikket vásárolni, ha kedvéért kitérőt tesz a vállalati autóra? S ki veszi észre, ha az egyébként nehezebb helyzetbe kerülő építővállalat szakipari szerelői, két munkaterület közt ingázva, rendszeresen hazaugranak meggelizni, ebédelni, netán útközben fusimunkában jó pénzzel megcsinálnak ezt-azt munkaidőben? Mert, ugye, „ha az irodistáknak szabad, akkor...”, „ha bent-ről el lehet intézni, akkor...”

Nos, akkor hamarosan tovább sűrűsödnek gondjaink. Ha a „közkölségben magánhaszon” szemlélet fenti, s hozzájuk hasonló példát még sokáig gyakoroljuk, megérhetjük, hogy magánkölség ugyan kevesebb lesz, de közhaszon még annyi se. Ami pedig nem hasznos, az, ugyebár, előbb-utóbb (még a kóbor közzgazdaságtanunk szerint is) ráfizetéses. Mostanság még lehet, hogy „a köz” fizet rá magánügyeinkre, laza munkafegyelmünk és -erkölcsünkre, de hosszabb távon nyilvánvalóan közös lesz a ráfizetés. Hisz minél több hivatal, vállalat, gazdasági közösség jut a közpénzherdálók révén nehezebb helyzetbe, annál jobban bonyolódik, válik mind súlyosabbá az egész népgazdaság helyzete. S abból, ugye, óhatatlanul több hárul mindenkire; nehezebb, drágább lesz a megélhetésünk. — Vagyis hát, ha most még sokáig túrjuk azt, hogy sok munkahelyen a fentéhez hasonló „munkäserkölcset” álljanak a dolgokhoz, akkor hamarosan megérhetjük, hogy „kitelefonálják szánkból a sajtót”; vagyis hát szerényebbel kell beérnünk.

Nem lenne egyszerűbb azokat beérnünk, fülön fogunk, kik közös jövedelmünk rovására spórolgatják a maguk vagyonszámlájukat telefonon, „bentről elintézzve”, munkaidőbeni kiugráson, fusiban...?

Szabó Magdolna

Háttéripár a szövetkezetekben

Az Ipari Minisztériumban program készül a háttéripári termékek gyártásának fokozására a VII. ötéves terv időszakában. A program egyik legfontosabb célkitűzése, hogy minél nagyobb arányban álljanak a gépgyártás rendelkezésére keves megmunkálást igénylő, energia- és anyagtakarékos előgyártmányok, a végtermék használati értékét javító, korszerű, kifogástalan minőségű alkatrészek és részegységek. A háttéripári termelés növekedésének meg kell haladnia a felhasználás, hogy csökkenjenek a hiányok, és exportra s jusson ezekből a gyártmányokból.

A VII. ötéves tervidőszakban a háttéripári termékek gyártásának összességében folytatód, vagy arra vállalkozó szövetkezetekkel.